

havde afvist disse henstillinger, blev forslaget vedtaget i det særlige politiske udvalg med 50 stemmer for (først og fremmest de arabiske, kommunistiske og de muhammedanske afro-asiatiske lande) 22 imod (USA, Canada, Israel, 10 latinamerikanske lande samt 9 afrikanske lande), medens 38 afstod (vestlige lande, herunder de fem nordiske og Frankrig, de resterende latinamerikanske lande samt en række afro-asiatiske lande).

Fra dansk side gjorde man i en stemmeforklaring (bilag 11) for det første generelt opmærksom på, at man — Danmarks positive stillingtagen til spørgsmålet om de nye flygtninges tilbagevenden uantastet — havde stærke indvendinger mod dele af resolutionsteksten. Man pegede derhos på, at dagsordenspunktet om UNRWA's virksomhed ikke var det rette forum for vedtagelse af resolutioner om politiske spørgsmål vedrørende situationen i Mellemøsten. Her måtte den af sikkerhedsrådet den 22. november 1967 vedtagne resolution ligge til grund, og det ville være forkert at gribe ind i den procedure, der var udviklet på basis af denne sikkerhedsrådsresolution.

Ved sagens påbegyndelse i generalforsamlingen fremsatte Somalia forslag om vedtagelse ved simpelt flertal. Præsidenten konstaterede, at dette ville indebære en afvigelse fra hidtidig praksis, men forslaget blev desuagtet vedtaget med 50 stemmer for (stort set de samme lande, som støttede selve resolutionsforslaget) og 46 lande imod (de fleste vestlige lande, herunder de fem nordiske, latinamerikanske lande, Japan og visse afrikanske lande), medens 21 afstod (Frankrig, Italien, afro-asiatiske og enkelte

latinamerikanske lande). Herefter blev substansresolutionen vedtaget med 48 stemmer for og 22 imod, medens 47 afstod. (Res. 2535 B XXIV)).

Efter afstemningen betegnede Israel resolutionen som værende uden nogen politisk eller moralsk mening, hvilket måtte være klart for alle på grund af de proceduremanipulationer, der havde ført til dens vedtagelse. Israel var efter vedtagelsen af denne resolution, hvis tekst var uacceptabel for flertallet af FN's medlemslande, blevet bestyrket i sin opfattelse af, at Israels ret til eksistens og freden i Det mellemste Østen ikke kunne sikres gennem vedtagelser, det være sig i generalforsamlingen og sikkerhedsrådet eller gennem 2-magts- eller 4-magtsforhandlinger. Kun Israels egne anstrengelser for at forsvare sine rettigheder bl. a. gennem igangsættelsen af en dialog mellem Israel og de andre arabiske lande kunne sikre, at freden ville blive opretholdt.

Den forenede arabiske Republik understregede, at resolutionens henvisning til sikkerhedsrådet skulle tages alvorligt og forventede derfor, at sikkerhedsrådet snarest blev indkaldt til behandling af dette spørgsmål.

Sammen med en lang række andre lande understregede Danmark i en stemmeforklaring, (bilag?) at der efter dansk opfattelse ikke på lovligt grundlag kunne rejses tvivl om Israels ret til at eksistere som en uafhængig og suveræn stat og et fuldt ligeberettiget medlem af De forenede Nationer.

Det særlige politiske udvalgs beretning: A/7839.

VIII. 2. udvalg: Økonomiske og finansielle spørgsmål.

2. udvalg valgte Hooshang Amirmokri (Iran) til næstformand og dr. Mohamed Warsama (Somalia) til rapportør.

Plenarforsamlingen tildelte udvalget følgende dagsordenspunkter:

12. Det økonomiske og sociale Råds beretning.

37. FN's konference om handel og udvikling: Beretning fra Handels- og Udviklingsrådet.

38. FN's industrielle udviklingsorganisation: Beretning fra Industriudviklingsrådet.

39. FN's kapitaludviklingsfond.

40. FN's 2. udviklingstiår: Beretning fra det forberedende udvalg for FN's 2. udviklingstiår.

41. Internationalt uddannelsesar: Beretning fra generalsekretæren.